

Recenzentski osvrt

Pripremila:

Dr. sc. **Aleksandra Mindoljević Drakulić**, klinička psihologinja i certificirana psihoterapeutkinja

Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Centar za obrazovanje nastavnika

U pismenim društvima kao što je naše, zapadno, svi imamo određeni odnos prema pisanju.

Na jednom su kraju kontinuumu pisci a na drugom kraju su oni koji mrze išta stavljati na papir. Od svih dimenzija jezika (govorenja, čitanja, slušanja, pisanja) pisanje se kao vještina, kao formalizirajuća forma komunikacije posebice ako je povezana s izdavaštvom, doseže najkasnije u čovjekovom razvoju.

Kako je sve počelo? Autorica knjige, s idejom pisanja udžbenika, upoznala me na početku, dok je tek postojao skelet knjige koju sam u Lovranu i Ičićima brižljivo iščitavala.

Svidjela mi se ideja da se pozabavim budućom knjigom o **biofeedbacku** jer sam i inače uvijek voljela ideje stavljati na papir. Iz toga se izrodio projekt koji je sada tu u našim rukama. Porođaj nije bio lagan, ali je rezultat silne kreativnosti autora koji su na hrvatsko tržište izbacili jedinstveno, sveobuhvatno, didaktički strukturirano i znanstveno utemeljeno djelo.

Posebno mi je bilo drago da se početni entuzijazam prije pisanja knjige u autora još više učvrstio i rezultirao kako teorijskom podlogom tako i praktičnim dijelovima knjige koji će biti veoma korisni za studente fizioterapije.

Ja sam psihologinja i psihoterapeutkinja, i kakve ja veze imam s fizioterapijom. Nije sve tako crno bijelo. U knjizi se primjerice govori kako ojačati i uvježbati mozak pacijenta da uspostavi određeni pokret, disanje i sl. Sve su to fiziološke manifestacije naših emocija od čega smo najviše sazdani. Budući da bismo čovjeka trebali gledati holistički, a ne dualno (duh tijelo), jasno je koliko mi je bliska ova tematika.

Druga stvar: lako mi je usporediti proces pisanja sa psihodinamskom psihoterapijom. Kao što su se autori susreli i konfrontirali s praznim papirom na početku, tako se i ja susrećem s nekim pacijentom o kojemu ne znam ništa. A sve nam to služi da bolje upoznamo sebe. Zato vjerujem u pisanje kao proces samorazotkrivanja, čak i ako je pisanje akademsko i nema autobiografskog u njemu.

Isto tako, nije lako pisati u dijadi, u paru. Čini mi se da je to teže nego kad pišeš sam. Zato bih iskreno željela čestitati autorima na tom kreativnom uparivanju, od njihovog prvog **dejta**, pa preko slobode izražavanja, sve dok nisu postigli produktivnost i **perfect match**. Kao u orkestru koji u svakom trenutku treba odsvirati pravu notu.

Je li njihovo pisanje bilo potaknuto profesionalnim izazovom, promišljanjem o našem zdravstvenom sustavu, željom za njegovim unaprjeđenjem ili je djelomično predstavljalo i oblik stručne inicijative? U svakom slučaju, treba čestitati i mentorima koji su hrabрили autore da se na ovaj izvanredan način izraze.

Vjerujem da će ova knjiga naći svoj put kod zdravstvenih djelatnika različitih provenijencija, studenata i laika i da će se njezina praktična izvedba nastaviti i u formi kolegija na studijima.

Na kraju, željela bih reći da sam skoro posve uvjerena da ćemo ovakvu vrstu stvaranja i kreacije još gledati kod naših autora. U današnjem društvu koje sliči kaosu, zbrci, sukobljenim željama, izjalovljenim težnjama i kojekakvim zgoda i nezgodama, veselim se novim djelima Dunje Lapov i njezinih suradnika. A nama ne preostaje drugo nego posezati za skladnom i uzbudljivom ljepotom učenja i čitanja.